

Hondstrouw

Kaat Vrancken

Abrikoos. Ik heb de kleur van een abrikoos, zegt mijn baasje.

Hij vergist zich, want als ik naar het haar op mijn poten kijk, zie ik de kleur van de avondzon.

Warm oranje. Werkelijk waar.

Maar ik heb nog meer kleuren. In de schaduw ben ik een herfstblad, in de schemering chocoladeijs en in het donker zwarte aarde.

Dat maakt me heel bijzonder, die verschillende kleuren: avondzon, herfstblad, chocoladeijs, zwarte aarde. En – ach, waarom niet -abrikoos. Kijk, nu begin ik zelfs te slijmen hier voor het raam. Dat komt door die abrikoos. Ik ben namelijk gek op abrikoos, gedroogde. Die smaakt zoet en ruikt naar de zomer.

Kleur is belangrijk, maar mijn kapsel is even belangrijk.

Ik heb een massa kroeshaar: dik, wollig en gekruld. Als ik mijn kin op mijn voorpoten leg, val ik meteen in slaap. Zo zacht is mijn haar! Dat heb ik ook te danken aan Borstel. Borstel is mijn vriend. Hij ruikt naar mij en schuurt zo lekker over mijn rug. Hij glijdt van mijn kop tot aan mijn staart, telkens opnieuw.

Aan Borstel geef ik mij volledig over: ik rol op mijn rug, steek mijn poten omhoog en sluit mijn ogen. Dat doe ik nooit voor Scheerapparaat, het kreng. Zij is mijn vijand. Om te beginnen maakt ze mij nerveus met haar snepende, eentonige stem. Maar dat is nog niet alles. Als ze in de buurt van mijn vacht komt, bijt ze mijn krullen eraf, het venijn!

Toch moet ik het bekennen: het allermooiste ben ik als Scheerapparaat heeft toegeslagen. Dan heb ik vier brede armbanden van dons, rond elke poot één. Op mijn kop staat een torentje van kroeshaar. Soms maakt mijn baasje een staartje van dat torentje of een fantastische kuif. Met die kuif heb ik het meeste succes.

Maar meest bijzondere is mijn staart: op het puntje van mijn staart groeit een pompoen. En die zwaait mee als ik kwispelstaart.

Werkelijk waar.

Kleur en kapsel zijn belangrijk, maar stijl is even belangrijk.

Ik loop niet, ik paradeer. Ik vreet niet, ik eet. Ik blaf niet, ik kef. Kortom, ik heb stijl en ik weet hoe ik mij moet gedragen. Werkelijk waar. Ik ben niet voor niks een koningspoedel.

Kleur, kapsel en stijl zijn belangrijk, maar er is iets dat nog belangrijker is... Trouw! Trouw is het allerbelangrijkste! Werkelijk waar.

Ik volg mijn baasje overal. 'Jij bent mijn schaduw,' zegt hij. Als hij weggaat, wacht ik hier voor het raam. Tot hij thuiskomt. Dan ren ik naar hem toe, kwispel met mijn hele achterlijf, zwaai mijn pompoen heen en weer en ga vlak voor hem zitten. Ik geef hem mijn rechtersvoerpoot en kijk hem smachtend aan. Als ik zijn zachte hand op mijn kop voel, ben ik zielsgelukkig.

Hondstrouw, zo kan je mij wel noemen. Eén woord van mijn baas en ik sta naast hem.

Jeminee! Daar wandelt een Afghaanse windhond. Een reu. Zou hij hier in de buurt wonen? Wat een stuk. Moet je hem zien: zijn lange, zilveren haren vallen recht naar beneden. Ze glanzen bij elke pas die hij zet. Werkelijk waar. Hij weet dat hij knap is, hij loopt met zijn snuit omhoog.

Alleluja, hij komt mijn richting uit...

Wat? Gerammel aan de achterdeur. Daar is mijn baasje!

Pech voor hem, want ik blijf zitten. Voor het raam. Deze keer wel. De Afghaanse windhond komt dichterbij. Niet te snel, jonge reu. Neem je tijd. Zit mijn kuif goed? Is mijn pompoen rond? Olala, kon hij mij maar ruiken! En ik hem.

Néééé, mijn baas roept me. Net nu. Wat moet ik doen? Naar hem toe rennen of hier voor het raam blijven zitten? Geloof mij, ik ben trouw, hondstrouw. Werkelijk waar. Maar nu even niet.

Kaat Vrancken
27.05.04
Belgium